

A KAKASOK ELOSZTÁSA

A Mátyás királynak, ugyë, nem vót családja. Ugyë, vót neki két nevelt fija mäg két nevelt lánya.

No majd, ugyë, az ëgyik bácsinak ëgy szegíny kis faluba ugyé, vót ëgy kakassa, mäg tizënkét családja. Oszt a szomszédnak sëhogy së tetszëtt, hogy a kakas mindig átszáll hozzája. Hát hogy nem szát vóna át, amikó öná-luk tyúk nem vót, amott mäg tele vót tyúkokkal. Oszt hát aszondja a szomszédnak, ha mégëccër átszáll a kakas, ő agyonüti.

– Hát – aszondja amaz –, nem ütöd tē agyon!

Ódalára vette, oszt fővitte Budára. Királyhó. Fővitte királyhoz, a király mondja neki, hogy hát:

– Mijaz? Nem vagyok én éhës kakasra!

– De uram, a szomszédnak má annyira a láb alatt vót, tessík ëhoztam magának, följállom, mint hogy agyonüsse.

– Mé nem főzted mäg a gyerëkeknek?

– Tessík! – aszondja. – Ossa fő tizënnëgy felé! Én mäg az asszon mäg a tizënkét gyerëk. Ha szét tudja osztani!

Akkó a király kapcsót:

– Jó van, akkó itt maradsz nálam ebédre, oszt ha szét tudod osztani, akkó mëgvendëgöllek.

Hát úgy is vót. Mëgsütték a kakast ëgybe.

– No – aszondja –, Péter, most osz szét a kakast!

Mëgfogta kést, aszondja:

– Fënség az ország feje, ugyë?

– Igen.

Mëgfogta a fejit odatësz:

– Tessék! A méltóságos asszony, ugyë, az mëg a nyaka, āra fordíjja a király a fejit, amëre ő akarja.

Akkor az ëgyik hadapródnak – mer úgy híták – lëvágta az ëgyik szárnyát, a másikat mëg a másiknak odaadta:

– Tessik, ez mëg a maguké, hogy ha kimënnék a harctërre, jobban tudjonak hadakozni!

A két hölgyikének mëg aztán lëvégta, az ëgyiknek az ëgyik lábát, a másiknak mëg a másik lábát:

– Ez mëg maguknak jár – aszondja –, hogy jobban tudjonak táncolni. Ez, ami mëgmarad, nekëm, szegíny ördögnek, tán csak elég lësz!

Értëd! Szétoztotta.

Hát a király erre mëgörü, mëgvendëgölte. No, oszt el is mënt, ugyë, haza, ő is, mindjá vëtt ökröket satöbbi, fődet mëg mindënt. Kapott annyit, ugyë, hogy mëg bírt élni. Szomszéd ezt mëghallotta. Aszondja, hogy hát:

– Hunnan? Hogy? Mi?

Mondja neki:

– Hát nem látod, hogy a kakasom nem szál má át? Évittem a királynak, annyira mëgörü – aszondja – annak az ëgy kakasnak, hogy annyira mëgajándëkozott, hogy mindënt bëvásároltam.

Aszondja az neki:

– Hát viszëk én ötöt is neki föl.

Mëgfogta magát, oszt fővitte az öt kakast. Mindjá tudta a király, hogy hunnan fúj a szél, ugyë!

– Rëndbe van! Ha maga ezt szét tudja osztani, akkó magát is mégajándékozom.

Hát bizony, de nem tudta szétoosztani! Hanem gye-rünk, mindjá hogyhíjjákat, futárt, és el a Pétéré. Pétért fővítették, hogy:

– No, Pétér, itt van ez az öt kakas, osz szét köztünk!
Aszondja:

– Rëndbe van – aszondja –, maj mindjá.

Elővette az egyiket, aszondja:

– A felsígés király és királynő még a kakas, az há-rom, ugyë?

Aszongya:

– Annyi.

– Akkor a két hadapród még egy kakas, az is három.

– Úgy van.

Elővette a harmadik kakast, aszondja:

– A két hölgyike még egy kakas, az is három, ugyë?

No most még, ugyë, maradt kettő.

– Én – aszondja – még a két kakas, az is három, így oszt el van osztva!

A királynak ez annyira megteccett, hogy mégin mégjutalmazta a Pétért.

*Elmondta Badó János (1919, Temerin, római katolikus),
gyűjtötte Csorba Béla, 1983.*